

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 14. ledna 2026 o odvoláních a) obžalovaného [Jméno obžalovaného], narozeného [Datum narození obžalovaného], okr. [adresa], a b) státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Berouně, proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 9. prosince 2024, číslo jednací 8 T 120/2024 – 2006, v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Hykešové a soudců JUDr. Evy Miláčkové a Mgr. Lucie Kantorové,

takto:

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se při nezměněném výroku o vině přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1, 2 písmeno b) trestního zákoníku v bodě II/ rozsudku, jakož i nezměněném výroku o náhradě škody ve vztahu ke společnosti [právníká osoba],

obžalovaný

[jméno FO], narozený [Datum narození obžalovaného], bytem [adresa],

odsuzuje

za tento přečin, jakož i sbíhající přečiny způsobení úpadku podle § 224 odstavec 1 písmeno a), d) trestního zákoníku a porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 trestního zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem trestním příkazem Okresního soudu v Berouně ze dne [datum], spisová značka [spisová značka], a dále za sbíhající přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne [datum], číslo jednací [spisová značka], ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne [datum], číslo jednací [spisová značka], ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne [datum], číslo jednací [spisová značka], podle § 220 odstavec 2 trestního zákoníku a § 43 odstavec 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 14 (čtrnácti) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu 35 (třiceti pěti) měsíců.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce se zamítá.

Odůvodnění:

1. Dne [datum] byla Krajskému soudu v Praze předložena věc obžalovaného s rozsudkem okresního soudu ze dne [datum], čj. [spisová značka], jímž byl obžalovaný uznán vinným v bodě I/ přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil podle skutkových zjištění soudu I. stupně tím, že dne [datum] jako jeden ze dvou jednatelů společnosti [právnícká osoba], IČ: [IČO], se sídlem [adresa], jejíž jediným společníkem byla společnost [právnícká osoba], zastoupená jednatelem [jméno obžalovaného], uzavřel na straně Prodávající Kupní smlouvu se společností [právnícká osoba], IČ: [IČO], se sídlem [adresa], na straně Kupující, jíž byl [jméno FO] jediným jednatelem a společníkem, s předmětem prodeje nemovitostí: -jednotky č. [číslo] (garáž) vymezené v pozemku st. [číslo] v k.ú. [adresa], jehož součástí je i budova čp. [číslo], jednotka zahrnuje nebytový prostor (garáž) jako samostatně oddělenou část domu čp. [číslo] a spoluvlastnický podíl o velikosti 163/21239 na společných částech nemovité věci, zejména pozemcích st. [číslo], parc. č. [číslo] parc. č. [hodnota], parc. č. [číslo] vše zapsané na LV č. [hodnota] a LV č. [hodnota] u [právnícká osoba] pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště [adresa] pro obec a k.ú. [adresa]; -jednotky č. [číslo] (garáž) vymezené v pozemku st. [číslo] v k.ú. [adresa], jehož součástí je i budova čp. [číslo], jednotka zahrnuje nebytový prostor (garáž) jako samostatně oddělenou část domu čp. [číslo] a spoluvlastnický podíl o velikosti 148/21239 na společných částech nemovité věci, zejména pozemcích st. [číslo], parc. č. [číslo], parc. č. [číslo], vše zapsané na LV č. [hodnota] a LV č. [hodnota] u [právnícká osoba] pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště [adresa] pro obec a k.ú. [adresa]; -jednotky č. [číslo] (garáž) vymezené v pozemku st. [číslo] v k.ú. [adresa], jehož součástí je i čp. [číslo], jednotka zahrnuje nebytový prostor (garáž) jako prostorově oddělenou část domu čp. [číslo] a spoluvlastnický podíl o velikosti 205/21239 na společných částech nemovité věci, zejména pozemcích st. [číslo], parc. č. [číslo], parc. č. [číslo], parc. č. [číslo], vše zapsané na LV č. [hodnota] a LV č. [hodnota] u [právnícká osoba] pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště [adresa] pro obec a k.ú. [adresa]; -podílu o velikosti [číslo] z celku pozemku parc. č. [číslo], zahrada o výměře 216 m², zapsané na LV č. [hodnota] u [právnícká osoba] pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště [adresa] pro obec a k.ú. [adresa]; - podílu o velikosti 516/2139 z celku pozemku parc. č. St. [číslo], zbořeniště o výměře 137 m², parc. č. [číslo], zahrada o výměře 15 m², vše zapsané na LV č. [hodnota] u [právnícká osoba] pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště [adresa] pro obec a k.ú. [adresa]; a to za sjednanou kupní cenu v celkové výši 400 000 Kč s její úhradou nejpozději do [datum] ve prospěch Prodávajícího, dle znaleckého posudku ke dni [datum] v ceně obvyklé ve výši 1 290 000 Kč, přičemž ze strany nového nabyvatele společnosti [právnícká osoba], zastoupené jednatelem [jméno obžalovaného], došlo dne [datum] k prodeji výše popsanych nemovitostí kupujícímu [jméno FO], za kupní cenu ve výši 1 720 000 Kč, přičemž společnost [právnícká osoba] následně téhož dne [datum] uhradila původnímu vlastníku nemovitostí společnosti [právnícká osoba] pouze předem sjednanou částku kupní ceny ve výši 400 000 Kč, kdy tak [jméno FO] jako jednatel společnosti [právnícká osoba] porušil svou povinnost jednat s péčí řádného hospodáře vyplývající z ustanovení zákona č. 89/2012, občanský zákoník, v platném znění, a § 51 a § 52 zákona č. 90/2012 Sb., zákon o obchodních korporacích, v platném znění, když jednal v rozporu s obhajitelnými zájmy poškozené společnosti [právnícká osoba] a uzavřel pro ni dne [datum] zjevně nevýhodnou Kupní smlouvu, čímž této společnosti způsobil vycházející ze znaleckého posudku škodu ve výši nejméně 890 000 Kč představující její potencionální ušlý zisk jako rozdíl mezi cenou obvyklou prodávanych nemovitostí a jejich deklarovanou kupní cenou ke dni [datum]; - v bodě II/ byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, jehož se dopustil podle skutkových zjištění soudu I. stupně tím, že v době od [datum] do [datum] jako jediný jednatel a současně jeden ze dvou společníků společnosti [právnícká osoba], IČ: [IČO], se sídlem [adresa], podnikající jako franšízant pod ochrannou známkou reality 11 na straně

Zprostředkovatele nejméně v níže uvedených případech uzavřel v 19 ve výroku popsanych případech od [datum] do [datum] rezervační smlouvy s různými zájemci o zprostředkování prodeje nemovitostí za stanovenou kupní cenu, přičemž odpovídající poměr rezervačního poplatku představující provizi realitního zprostředkovatele byl připsán vždy na bankovní účet č. [č. účtu], následně prodej jednotlivých výše popsanych nemovitostí byl realizován, případně rezervační poplatek propadl dle smluvních podmínek ve prospěch Zprostředkovatele, přičemž v předmětných Smlouvách o rezervaci, s úmyslem odklonit finanční prostředky, záměrně obviněný [jméno FO] uvedl jako bankovní spojení Zprostředkovatele účet č. [č. účtu] vedený u spol. [právnícká osoba]., v jehož prospěch byly rezervační poplatky, případně provize jednotlivými Zájemci, v domnění, že se jedná o bankovní účet Zprostředkovatele spol. [právnícká osoba], hrazeny, přičemž se jednalo o bankovní účet patřící společnosti [právnícká osoba], IČ: [IČO], se sídlem [adresa], již je obviněný [jméno FO] jediným jednatelem a jediným společníkem, a takto obdržené finanční prostředky použil ve prospěch jím ovládané společnosti [právnícká osoba], čímž porušil svou povinnost jednat s péčí řádného hospodáře vyplývající z ustanovení zákona č. 89/2012, občanský zákoník, v platném znění, a § 51 a § 52 zákona č. 90/2012 Sb., zákona o obchodních korporacích, v platném znění, když jednal v rozporu s obhajitelnými zájmy poškozené společnosti [právnícká osoba], a jen za výše zmíněné platby svědků bez právního důvodu společnost [právnícká osoba] přijala částku v celkové výši 2 407 750 Kč.

2. Za tyto přečiny a za sbíhající přečiny způsobení úpadku podle § 224 odst. 1 písm. a) d) tr. zákoníku a porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, za které byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Berouně ze dne [datum], sp. zn. [spisová značka], byl odsouzen podle § 220 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 36 měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu shora citovaného trestního příkazu Okresního soudu v Berouně, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku bylo uloženo ochranné opatření v podobě zabránění věci, a to finančních prostředků ve výši 86 123,95 Kč zajištěných na účtu společnosti [právnícká osoba], IČ: [IČO], č. ú. [č. účtu] vedeného u společnosti Reiffeisenbank a. s.

4. V adhezním řízení byl obžalovaný podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázán k náhradě škody poškozeným, jednak společnosti [právnícká osoba] ve výši 2 407 750 Kč, jednak společnosti Byty u [právnícká osoba]., ve výši 890 000 Kč.

5. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání obžalovaný proti všem výrokům rozsudku, a státní zástupce pouze proti výroku o trestu.

6. Obžalovaný prvému soudu vytýká, ve vztahu k oběma částem výroku o vině, nesprávné skutkové i právní závěry, resp. že nebyla prokázána subjektivní stránka zmíněných přečinů. Popis skutku neobsahuje takové okolnosti, které subjektivní stránku činu ve světle citované judikatury Nejvyššího soudu, vystihují. V případě trestní odpovědnosti za přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku postačí k nástupu trestní odpovědnosti úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne [datum], sp. zn. [spisová značka], v případě kvalifikované skutkové podstaty při způsobení značné škody musí být prokázáno, že jeho úmysl směřoval i ke způsobení následku, resp. zákonem předpokládaného účinku. V tomto ohledu (fakticky k bodu II/) se soud nevypořádal s listinami, které na podporu své obhajoby předložil, když podle jeho kalkulace existuje pohledávka [právnícká osoba] za společností [právnícká osoba] pouze ve výši 96 163 Kč. Pokud je v bodě 16/ odůvodnění rozsudku vyjádřeno, že úmyslně zkrátil příjem společnosti [právnícká osoba] neméně o 890 000 Kč (výhrada k bodu I/ výroku o vině), úmysl prokázán nebyl. V bodě 20/ považuje rozsudek za nepřezkoumatelný. Následně rekapituluje obsah výpovědi jednotlivých svědků, setrvává na své obhajobě související s prodejem ve výroku popsanych garáží a souvisejících parcel, či pozemků. Má za to, že k nezákonnému vyvedení garáží nedošlo i proto, že

rovněž ostatní makléři měli možnost nemovitosti nakoupit za výhodnější cenu. Pokud jde o rezervační poplatek, má za to, že jde o bezúročnou jistinu. Pouze v případě propadnutí rezervace by se mohlo jednat o příjem realitní kanceláře. V bodě II/ se jedná o prostý součet záloh, nikoli vzniklou škodu, to je zavádějící. Není rozhodující, že kupující neměli vědět, že zálohu zasílají na jiný účet, ti poškozeni nebyli. Pokud vůči společnosti [právnícká osoba] existuje závazek ze strany společnosti [právnícká osoba] v současné době je projednáván způsob a forma jeho zhojení. Trvá především na tom, že rezervace není finančním plněním. Navíc společnost „[právnícká osoba],“ hradila závazky realitní kanceláře, o tom všichni věděli. S tím souvisí i okolnosti vyvedení částky zhruba 4,5 miliónu Kč panem [jméno FO]. Pokud je mu vytýkáno špatné vedení účetnictví, to vedla paní [jméno FO], později provdaná [jméno FO], její činnost kontroloval druhý společník [jméno FO]. Má za to, že nemohl naplnit znaky ani jednoho ze zmíněných přečinů. Pokud jde o ochranné opatření zabrání věci, nejednalo se o bezprostřední výnos z trestné činnosti. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve všech výrocích a sám ho v plném rozsahu obžaloby zprostil.

7. Státní zástupce má za to, že z hlediska úvahy o postihu obžalovaného je třeba přistupovat komplexně ke zjištění o jeho předchozím odsouzení, resp. i sklonech k páčání trestné činnosti – zjednodušeně řečeno – při podnikání v případě, že k odsouzení již přihlížet nelze. V tomto ohledu argumentuje údaji o předchozích odsouzeních. Nelze odhlédnout od toho, že obžalovaný byl angažován v mnoha obchodních společnostech, jak to vyplývá z výpisu z veřejného rejstříku přiloženého k podanému odvolání. V jednání obžalovaného nelze spatřovat nedbalost, ale záměr vedoucí k znesnadnění odhalení různých podezřelých nezákonných finančních transakcí a vyvádění finančních prostředků ze společností pro své potřeby, a to v situaci, kdy má být jako fyzická osoba jinak nemajetný. Má za to, že k výchovnému trestu, již jen s ohledem na výši škody, by měl být uložen ještě navrhovaný trest zákazu činnosti, či trest doplnit o dohled probačního úředníka, neboť je na místě zvýšeně sledovat a kontrolovat jeho chování při sklonech k protiprávnímu jednání prostřednictvím obchodních společností ve zkušební době podmíněného odsouzení. Navrhuje proto, aby odvolací soud rozsudek zrušil ve výroku o trestu, uložil obžalovanému za stejných podmínek souhrnný trest odnětí svobody odložený na zkušební dobu ve stejné délce jako uložil okresní soud, avšak s dohledem, a nad tento rámec za použití § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku uložil obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena statutárního orgánu a zástupce obchodních společností, a to včetně jakéhokoli zastupování obchodní společnosti včetně zastupování na základě plné moci a prokury. V této souvislosti navrhuje provedení důkazu listinou, kterou označil již shora a která byla přiložena k podanému odvolání.

8. Dne [datum] rozhodoval Krajský soud v Praze o podaných odvoláních ve veřejném zasedání poprvé, když napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. řádu částečně zrušil, a to ve výroku o vině přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, tj. v bodě II/ rozsudku, ve výroku o trestu a v navazujícím výroku o náhradě škody. Při nezměněném výroku o vině ad I/ přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, jakož i nezměněném výroku o zabrání věci a nezměněném navazujícím výroku o náhradě škody byl obžalovanému uložen také za sbíhající přečiny (viz rekapitulace shora) souhrnný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu shora citovaného trestního příkazu Okresního soudu v Berouně, a to za použití citace ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku.

9. Naproti tomu byl obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby pro skutek popsáný v bodě ad II/ rozsudku (viz rekapitulace shora), přičemž zákonným důsledkem zprošťujícího výroku byl odkaz poškozené společnosti [právnícká osoba], s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

10. Odvolání státního zástupce bylo samostatným výrokiem zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

11. Důvodem zrušení části rozsudku v bodě II/ byl v zásadě pouze odlišný právní názor odvolacího soudu dotýkající se nástupu trestní odpovědnosti obžalovaného. Stejně jako ve vztahu k bodu I/ odvolací soud nemohl okresnímu soudu vytýkat žádné procesní pochybení, při respektování práv obžalovaného provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, přičemž současně nebylo pochyb o tom, že provedené důkazy okresní soud ve vztahu k prokázanému jednání obžalovaného hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a všemi logickými principy. V zásadě nemohly vzniknout v odvolacím řízení pochybnosti o tom, že skutkové závěry vyjádřené ve výroku o vině jsou věcně správné, když okresní soud – na rozdíl od podané obžaloby – stanovil výši způsobené škody součtem všech záloh zaplacených na účet jiného subjektu než „zprostředkovatele“ [právnícká osoba], konkrétně na bankovní účet ve výroku opakovaně specifikovaný patřící společnosti [právnícká osoba], jejímž byl obžalovaný jediným jednatelem i společníkem.

12. Konkrétně bylo řečeno, že: „Ani orgány činné v přípravném řízení v uvedeném nespátrovaly podvodné jednání v situaci, kdy byla na prvý pohled zřejmá provozní a ekonomická provázanost obou subjektů a kdy nebylo možno vyvrátit obhajobu obžalovaného, že „zvýhodněná“ společnost poskytovala poškozené společnosti celou řadu služeb, v souvislosti s tím jí vznikaly vůči poškozené pohledávky. Na tomto základě pak byl opatřen a proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru ekonomiky, odvětví účetnictví. Znalečyně jednak nezjistila, že by došlo k převodu částek rezervačních poplatků následně ve prospěch poškozené, jednak posuzovala komplexně vzájemný poměr pohledávek a závazků v uvedeném období se závěrem, že zvýhodněna byla společnost [právnícká osoba] do výše částky 1 177 807,77 Kč. Na uvedené zjištění reagoval obžalovaný, který doložil celou řadu listin dokládajících další pohledávky zvýhodněné společnosti vůči poškozené (ty měly být deponovány u policejního orgánu, a teprve následně vydány) s tím, že faktický rozdíl v postavení společností je představován pouze částkou necelých 100 000 Kč. V tomto ohledu bylo navrhováno doplnění dokazování doplňkem znaleckého posudku, k němuž již okresní soud nepřistoupil, neboť ho považoval za nadbytečné v situaci, kdy sám kladl k tíži obžalovaného zvýhodnění jmenované společnosti do výše celého objemu všech rezervačních poplatků, tj. ve výši 2 407 750 Kč.

13. Ani odvolací soud se nedomnívá, že mělo být v tomto směru dokazování doplňováno, neboť k uvedené problematice z hlediska souvislostí naplnění znaků porušování povinností při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku by mělo být podle něj přistupováno systémově poněkud odlišně.

14. V tomto ohledu bylo zopakováno dokazování výpisy z obchodních rejstříků zúčastněných společností, nebyly pochybnosti o tom, že obžalovaný jako jednatel obou společností měl v zásadě neomezené oprávnění za společnosti samostatně jednat, uzavírat smlouvy a sjednávat jejich podmínky. V uvedených 19 případech šlo o transakce v podobě budoucího prodeje nemovitostí v celkovém objemu 96 000 000 Kč. Částka fakticky ve smlouvách určená ve prospěch jiného subjektu než smluvního zprostředkovatele koupě a prodeje v celkovém součtu vyjádřeném ve výroku o vině, tj. 2 407 750 Kč, tvořila toliko zhruba 2,5 % z celkového objemu popsáných kontraktů. Toto zjištění by pochopitelně samo o sobě nemohlo způsobovat beztrestnost obžalovaného, avšak jak soud, tak podaná obžaloba, v podstatě vycházeli z toho, že pokud jedna osoba jako jednatel zastupuje, v tomto případě, 2 společnosti, pak musí automaticky dbát na to, aby jejich vzájemné skóre pohledávek a závazků bylo vyrovnané. To je však podle názoru odvolacího soudu předpoklad nesprávný, neboť se jedná o obchodování založené na liberálních principech, přičemž jeden ze zastupovaných subjektů logicky může být úspěšnější i v rovině vzájemných podnikatelských vztahů. Jestliže byl v tomto ohledu odvolacím soudem zopakován důkaz znaleckým posudkem, včetně výpovědi znalečyně v hlavním líčení, pak nebylo pochyb o tom, že předmětný rozdíl vycházel z celkového objemu vzájemných pohledávek a závazků, tj. z principu, který byl shora odmítnut.

15. Pokud nebylo pochyb o tom, že v moci obžalovaného bylo sjednávání smluv a jejich podmínek, pak - byť deponování finančních prostředků na účet zcela jiného subjektu, obchodní

společnosti rovněž zastupované obžalovaným, neprochází transparentně účetním systémem, není k dispozici ani smlouva o takovém postupu - nelze pouze na základě uvedeného mechanismu uzavřít, že obžalovaný nejednal s péčí řádného hospodáře v situaci, kdy si byl a musel být vědom vzájemných souvztažností v podnikání obou subjektů. Odvolací soud zopakoval dokazování i celou řadou listin (viz čl. 1781 – 1963), jež i bez kvantifikace, která podle jeho přesvědčení z uvedených hledisek nebyla nezbytná, o uvedené provázanosti svědčí, a z nichž je možno dovodit, že obžalovaným údajně zvýhodněná společnost měla naopak celou řadu pohledávek vůči poškozené společnosti, rovněž zastupované obžalovaným, který – pokud občanskoprávní předpisy umožňují, aby mezi sebou obchodovaly subjekty, které mají téhož jednatele, či společníka – musí hájit zájmy obou subjektů.

16. Bylo tedy otázkou, zda v tomto případě právě zjištění, z něhož pak do důsledku vycházel soud I. stupně z hlediska kalkulace výše způsobené škody v součtu všech uvedených částek, které byly podle smlouvy zaplacený na jiný účet, znamená, že obžalovaný nejednal v souladu s povinnostmi jednatele toliko údajně poškozené společnosti, tj. zda již jen „odklon“ takového zlomku celkového objemu transakcí může znamenat, že nejednal s péčí řádného hospodáře. Opakovaně bylo zmíněno, že v pozici jednatele „poškozené“ společnosti bylo v jeho moci takovou smlouvu uzavřít, a tedy již jen z této logiky je vyloučeno, aby způsobená škoda byla kalkulována jako celkový součet rezervačních poplatků, neboť na uvedené by jasně muselo být vázáno zjištění, že právě v tomto směru významně, a především neoprávněně, zvýhodnil jiný subjekt, který zastupoval. Steží by však bylo možno vyvrátit obhajobu obžalovaného, že uvedeným způsobem sanoval nákladové položky, které vznikaly v souvislosti se službami společnosti [právnícká osoba], ve prospěch společnosti [právnícká osoba], a v tomto ohledu doložil ještě celou řadu dalších listin, které neměl původně vlivem orgánů činných v trestním řízení k dispozici, resp. i znalkyně již vycházela z toho, že mezi společnostmi existovaly vzájemné pohledávky a závazky. V takovém případě, byť – jak to již bylo shora zmíněno – obžalovaný nepostupoval z hlediska nároků na formálně vedení účetnictví a z hlediska existence dalších podkladů opět nikterak důsledně, nelze uzavřít, že by společnost [právnícká osoba] zvýhodnil bez právního důvodu. Navíc zmíněný rozsah podílu takto odkloněných rezervačních záloh v uvedených souvislostech ani neumožňuje závěry o tom, že by pro tento případ primárně nejednal s péčí řádného hospodáře, jasně porušil povinnosti při správě cizího majetku, a především, že by to činil úmyslně, nejméně při srozumění s tím, že způsobí škodu.“

17. Odvolací soud tehdy dospěl k závěru, že za uvedených okolností nemohly být naplněny nejen objektivní znaky přečinu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, ale ani stránka subjektivní, tj. že by byl prokázán záměr obžalovaného poškodit popsáním způsobem jeden ze vzájemně provázaných subjektů, které zastupuje. Proto byl výrok ad II/ zrušen podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. řádu a obžalovaný v tomto ohledu obžaloby zproštěn. Nově byl v kontextu ustanovení § 229 odst. 3 tr. řádu koncipován adhezní výrok.

18. Pokud proti zprošťující části rozsudku podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného dovolání, byla úspěšná. Nejvyšší soud usnesením ze dne [datum], čj. [spisová značka], shora citovaný rozsudek částečně zrušil, a to právě ve zprošťujícím výroku, jakož i na něj navazující adhezní výrok koncipovaný podle § 229 odst. 3 tr. řádu a rovněž výrok, jímž bylo zamítnuto podle § 256 odvolání státního zástupce. Zrušena byla rovněž všechna další obsahově navazující rozhodnutí. Krajskému soudu v Praze bylo příkázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

19. V rozhodnutí bylo zcela jasně vyjádřeno, že: „V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že skutek obsažený pod bodem II. se stal tak, jak je popsán v obžalobě.“ Rekapitulováno bylo, že „přečinu porušení povinností při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, a tím způsobí jinému škodu nikoli malou. Povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek mají osoby, které jsou povinny zařizovat

záležitosti jiných osob, pokud je v tom zahrnuta i povinnost péče o jejich majetek nebo nakládání s ním. Tato povinnost pak může být stanovena zákonem nebo založena smlouvou. Mezi zákonem stanovené povinnosti v tomto smyslu lze zařadit i povinnost péče řádného hospodáře podle § 159 odst. 1 o. z. a § 51 odst. 1 a § 52 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“) (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. Zvláštní část (§ 140 až 271). Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2815, marg. č. 4.). Obviněný jako jednatel obchodní společnosti [právnícká osoba], a také obchodní společnosti [právnícká osoba] (nyní obchodní společnost [právnícká osoba], v likvidaci), pak měl tuto zákonem uloženou povinnost, a to ve vztahu k oběma zmíněným společnostem.“ Zdůrazněno bylo, že „obchodní společnost jako právní osobu a člena jejího statutárního orgánu nelze slučovat, neboť jde o dva rozdílné právní subjekty. Trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku se tak může dopustit i osoba, která je jediným členem statutárního orgánu právnické osoby (viz usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 15 Tdo 294/2009, uveřejněné pod č. 41/2010 Sb. rozh. tr.). Tento závěr je použitelný také v případech, v nichž existuje více osobně provázaných právnických osob. Trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku se pachatel dopustí i tehdy, pokud jako jednatel jedné takto propojené právnické osoby převede majetek na druhou takto propojenou právníckou osobu za účelem uhrazení dluhu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 5 Tdo 775/2010). Osobní provázanost dvou obchodních společností tak nezabavuje člena statutárního orgánu kterékoli z nich povinnosti jednat ve vztahu k jejich majetku s péčí řádného hospodáře. Jakékoli převody majetku mezi personálně propojenými obchodními společnostmi musí být podloženy odpovídajícím právním titulem a ekonomicky odůvodněné.“

20. Nejvyšší soud proto nesouhlasil se shora uvedeným názorem odvolacího soudu, že nedošlo k porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. „Obviněný měl povinnost v tomto případě hájit majetkové (i jiné) zájmy této společnosti a nebyl oprávněn převádět získané rezervační poplatky bez jakéhokoli právního důvodu a odpovídajícího protiplnění z jejího jím spravovaného majetku do majetku jiné obchodní společnosti, tj. ve prospěch obchodní společnosti [právnícká osoba] Z hlediska formy zavinění se pro trestní odpovědnost u základní skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku vyžaduje úmysl, přičemž postačí i úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Pachatel tedy musí vědět o možnosti, že svým jednáním porušuje svou zákonnou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a že tak způsobí škodu nikoli malou, přičemž je s tím srozuměn. Ke způsobení značné škody a naplnění zákonného znaku podle § 220 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pak postačí i nedbalost pachatele. V nyní posuzované trestní věci pak bylo naplnění znaků subjektivní stránky skutkové podstaty zmíněného trestného činu podle Nejvyššího soudu v řízení před soudy nižších stupňů rovněž spolehlivě prokázáno. Obviněný však velmi dobře znal všechny rozhodné okolnosti včetně majetkové situace obou obchodních společností, za něž jednal, i podstatu a důvody finančních transakcí, které prováděl. Navíc obviněný zcela záměrně uvedl v příslušných smlouvách jiné číslo bankovního účtu, jímž „odklonil“ finanční plnění od zájemců o koupi nemovitostí z majetku obchodní společnosti [právnícká osoba], které jí náleželo jako zprostředkovateli, do majetku obchodní společnost [právnícká osoba], která zde nebyla vůbec smluvní stranou. To již hraničí s podvodným jednáním, při němž obviněný využil omylu zájemců o koupi nemovitostí, kteří zaplatili příslušné rezervační poplatky v přesvědčení, že tak činí ve prospěch zprostředkovatele – obchodní společnosti [právnícká osoba] Pro otázku výše způsobené škody je podstatná částka, která činí součet rezervačních poplatků, neboť tato částka náležela pouze obchodní společnosti [právnícká osoba]“ Argumentace odvolacího soudu byla označena jako irelevantní a – zjednodušeně řečeno – důkazně nepodložená. Odvolací soud byl upozorněn na to, že je vázán právním názorem dovolacího soudu.

21. Pokud byla věc opětovně projednána ve veřejném zasedání u Krajského soudu v Praze, obě strany na podaných odvoláních setrvaly, nebyly doloženy nové důkazy, když obžalovaný prostřednictvím svého obhájce akcentoval především to, že šlo o zálohy na budoucí koupi té, které nemovitosti, fakticky jde o depozitum. O zisk by se mohlo jednat pouze tehdy, pokud by depozitum propadlo společnosti. Pro případ odsouzení požadoval uložení peněžitého trestu.

22. Již jen ze shora uvedené rekapitulace vyplývá, že na stavu věci se nic nezměnilo, když pokud odvolací soud ve prospěch obžalovaného hodnotil absenci dokladů odůvodňujících jinak zcela průkazný postup, který je ve výroku popsán, Nejvyšší soud jasně vyjádřil, že pokud takové doklady (především v rovině smluvní) nejsou k dispozici, pak je naopak třeba uvedené posuzovat k tíži obžalovaného, a to až na hranici možného podvodného jednání. Dovolací soud jasně vyjádřil právní názor, že tak, jak je skutek ad II/ v napadeném rozsudku popsán, znaky předmětného přečinu v rámci jeho kvalifikované skutkové podstaty vykazuje, včetně určení výše způsobené škody prostým součtem takto neoprávněně – zjednodušeně řečeno – odkloněných záloh na účet zcela jiného subjektu, který není subjektem smluvním. Právě uvedené vyjádření, s nímž nezbývá než se bezvýhradně ztotožnit, pokud prakticky nebyly dány důvody jakkoli zasahovat do skutkových zjištění soudu I. stupně vyjádřených ve výroku o vině, v podstatě vylučuje možnost jakkoli vyhovět argumentaci odvolání obžalovaného, neboť se jasně, bez ohledu na charakter zálohy, jedná o platbu na zcela jiný účet patřící nikoli smluvnímu subjektu, na který byla fakticky připsána bez právního důvodu, a opět nejsou k existenci jasně vymezená smluvní východiska (a obžalovaný je nenabídl nejen v předchozí době, ale netvrdí, že by měl taková jasně vyznívající smluvní ujednání k dispozici nyní atd.), jak by případně bylo postupováno při vrácení zálohy subjektem, který není smlouvou zavázán. Bez ohledu na to, jak by mohlo být se zálohou nakládáno v případě jejího propadnutí, pak v situaci, kdy nebyl neoprávněně zvýhodněný subjekt smluvně zavázán k jejímu proplacení poškozené společnosti, je opět argumentace odvolatele nepřipadná. I na tomto místě je třeba zopakovat, že uvedené úzce souvisí s tím, na co jednak upozorňoval dovolací soud a na co již bylo poukazováno i soudem odvolacím k odsuzující části rozsudku, a totiž, že pokud ta, která osoba, je jednatelem ve více společnostech, a případně i jediným společníkem, pak ona sama není vlastníkem těch, kterých prostředků, či majetku a neznamená to, že je může volně bez jakéhokoli omezení převádět. Je možno dodat, že pro tento případ nelze bez smluvního podkladu zvýhodňovat stranu, která není stranou smlouvy, není smlouvou nikterak zavázána. Z tohoto důvodu pak smluvní podmínky, na které je poukazováno, nemohou být považovány za takové, které by vůbec mohly obžalovaného vyvinut.

23. Za uvedených okolností nezbylo než po zrušení zprošťujícího výroku odvolacího soudu ponechat výrok o vině v napadeném rozsudku beze změny, a to jak po stránce popisu skutku, tak po stránce právní. Ani k jednomu nebylo možno mít žádné výhrady, navíc pokud jde o právní posouzení jednoznačně prokázaného jednání obžalovaného, je odvolací soud vázán právním názorem Nejvyššího soudu, jak na to byl ostatně v závěru jeho rozhodnutí výslovně upozorněn. Obstát tedy muselo právní posouzení popsaného jednání obžalovaného jako přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, a to při stanovení výše (značné) škody prostým součtem všech takto zaplacených záloh, což Nejvyšší soud v napadeném rozsudku akceptoval.

24. Na výrok o vině pak navazuje v odvolání napadeném rozsudku adhezní výrok, jímž byl obžalovaný zavázán podle § 228 odst. 1 tr. řádu nahradit škodu poškozené společnosti [\[právníká osoba\]](#) ve výši 2 407 750 Kč, tj. ve výši, která odpovídá skutkovým zjištěním vyjádřeným ve výroku o vině, které již okresní soud správně podle Nejvyššího soudu kalkuloval.

25. Výrok o trestu v napadeném rozsudku byl přezkoumáván nejen na základě odvolání obžalovaného, ale i na základě odvolání státního zástupce v jeho neprospěch, přičemž byl ukládán v rámci trestní sazby v § 220 odst. 2 tr. zákoníku v rozpětí od 6 měsíců až na 5 let. Již okresní soud obžalovanému uložil za oba přečiny (tj. i za přečin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku s trestní sazbou až na 2 léta), jakož i za další sbíhající přečiny, souhrnný trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon podmíněně

odložil na zkušební dobu v trvání 36 měsíců, když státní zástupce požadoval, aby tato výměra byla doplněna dohledem probačního úředníka a aby byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti (dále viz rekapitulace shora). Již prvním soudem zvolenou výměru trestu, včetně zkušební doby podmíněného odsouzení, považoval státní zástupce za přiměřené, když ve shodě s prvním rozsudkem Krajského soudu v Praze nezbyvá než uvést (a to ze stejných důvodů, a tedy na předchozí rozhodnutí je možno pro stručnost odkázat), že se fakticky jedná (pro účinky zahlázení předchozích odsouzení) o prvé odsouzení obžalovaného, a to rovněž za méně závažné sbíhající přečiny. Trest byl prvním soudem vyměřen právem zhruba v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, přičemž sklony obžalovaného k páčání trestné činnosti související s podnikáním byly logicky ohodnoceny již stanovením delší zkušební doby v trvání 3 let. Z tohoto hlediska se nejedná o jakkoli nepřiměřený postih ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu.

26. Pokud zkušební doba podmíněného odsouzení, která vyplynula z předchozího rozhodnutí odvolacího soudu uplynula již v září loňského roku, pak při navýšení o 6 měsíců by měla uplynout [datum], jedná se o skutečně krátkou dobu, po kterou by na obžalovaného mohlo být ještě působeno dohledem, navíc se jinak jedná o osobu, na kterou by stěží dohledem mohlo být jakkoli významněji působeno v rámci zajištění její převýchovy tak, jak se to běžně očekává u poněkud hůře sociálně a profesně ukotvených osob. Dohled by neměl být ukládán pouze jako formální zpřísnění trestu.

27. Pokud již v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu byly vyjádřeny v bodě 31/ důvody, pro které nebyl ukládán požadovaný trest zákazu činnosti, pak sice lze v obecné rovině přisvědčit vyjádření opatrovníka poškozené společnosti ve veřejném zasedání o odvolání, že právě obdobný charakter trestné činnosti páchané společníkem či jednatelem obchodní společnosti zpravidla jasně indikuje uložení trestu zákazu činnosti, nicméně nemohlo zůstat nepovšimnuto, že od jejího spáchání již uplynula skutečně dlouhá doba a současně nic nenasvědčuje tomu, že by během dlouhé zkušební doby podmíněného odsouzení obžalovaný nevedl řádný život, dopustil se další trestné činnosti, resp. závažnějšího přestupku apod. Jestliže tedy nebyl důvod ukládat takový trest v předchozí době za sbíhající trestnou činnost, či v trestních věcech, k nimž již pro účinky zahlázení přihlížet nelze, pak s takovým časovým odstupem již nelze teprve nyní vykonávaný trest zákazu činnosti považovat za relevantní postih.

28. Pokud sám obžalovaný navrhoval alternativně uložení trestu peněžitého, pak v situaci, kdy byl zavázán k náhradě poměrně významné výše škody, by se fakticky jednalo o rozhodnutí v jeho neprospěch, při respektování ustanovení § 43 tr. zákoníku by odvolací soud maximálně mohl upustit od uložení souhrnného trestu a peněžitý trest by již musel ukládat jako citelný.

29. Odvolání obžalovaného však bylo možno vyhovět do jisté míry pouze s ohledem na délku řízení, když výměru trestu i zkušební doby podmíněného odsouzení bylo možno poměrně – symbolicky – zkrátit vždy o 1 měsíc. Při odsouzení obžalovaného pro závažnější přečin již podmínky pro ještě větší zmínění trestu dány být nemohly.

30. Proto odvolací soud, pokud zůstal nedotčen původní odsuzující výrok v rozsudku Krajského soudu v Praze, uložil obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody nejen za sbíhající trestnou činnost uloženou jiným pravomocným rozhodnutím (viz odůvodnění shora), ale rovněž za přečin podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, u něž byl výrok o trestu dovolacím rozhodnutím nedotčen. Po rozhodnutí dovolacího soudu bylo postupováno podle § 259 odst. 3 tr. řádu, výrok o trestu byl při nezměněném výroku o vině a náhradě škody fakticky doplněn při respektování všech ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku, když takto uložený trest podle přesvědčení odvolacího soudu odpovídá všem zákonným kritériím pro ukládání trestu ve smyslu § 38 tr. zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí a v intencích ustanovení § 39 tr. zákoníku o stanovení druhu a výměry trestu. Skutečně pouze z opatrnosti je možno dodat, že ochranné opatření zůstalo již v předchozím rozhodování odvolacího soudu v napadeném rozsudku beze změny, bylo již vykonáno, když ochranné opatření je třeba vázat k výroku o vině, není trestem. Proto nebyl dán důvod pro jeho opětovné uložení.

31. Pokud již bylo shora zmíněno, že k odvolání obžalovaného byl původně uložený rozsudek okresním soudem symbolicky zmírněn, pak pouze odvolání státního zástupce muselo být zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pak pro nesprávnost toho výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno.

Praha 14. ledna 2026

JUDr. Kateřina Hykešová
předsedkyně senátu